

А Българския Князь посрѣдъ тоя народъ съ възторгъ извика: „Да живѣе нашия скъпъ гостенинъ „Ура“, „ура“! „ура“! Да живѣе нашия братски руски народъ, ура!

Ура! ура! нескончаемо оглушаваше столицата прѣко срѣдъ нощъ. „Пѣйте! българи, гответе се да покажете юначеството си, когато стане нужда. . . Пѣйте, „Шуми Марица“ и вървете“ — възгласяше просълзень великиятъ старецъ. Спаси Богъ!

* * *

Мога ли мълкомъ отмина оная дивна овація на Македоно-одринската емиграция, направена графу Игнатиеву? Не, това бѣ величествено зрѣлище, което очертаваше минало и грозно настояще, възкресваше проблѣски отъ надежда за часъ на спасение, за края на мъченията въ Македония. Това свидѣлствуваше 30-хилядното множество, съ развѣто траурно знаме, което привѣтствуваше великия старецъ и даваше дълбока вѣра въ прѣдречения отъ него часъ на спасение и свобода въ опечалената Македония. Ето рѣчъта на професора Л. Милетичъ, който отъ името на това множество каза:

„Свѣтлий и многообичний графе!

„Къмъ радостнитѣ привѣти, съ които до сега бидохте, свѣтлий графе, всъду посрѣщани и изпращани отъ нашитѣ по-честити братя, свободнитѣ българи отъ Княжеството, идемъ и ние, прокуденитѣ синове на Македония и Одринско, съ дълбока почитъ къмъ Васъ и сдържайки прѣдъ величавия великъ старецъ сълзитѣ си заради нашата зла участь, да прибавимъ и своето задушевно „добрѣ дошелъ!“